

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1657

§. 99. Respondens autem Iesus ait eis; sinite vsque huc. v. 51.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

ciplina scholæ tuæ: idcirco obsecro te, vt post tot proelia, vexationes, certamina, aliorū etiam me confirmes, vt vincens adhæream tibi Deus meus.

§. 98. *Et amputauit auriculam eius dextram. v. 50.*

Petrus, non expectato responso ad verba sua, quibus interrogabat, an percuteret percussit seruum Pontificis Caiphæ, qui forte primus, vel certe cæteris violentius in Christum insurgebat, & abscidit auriculam ei dexteram; lethale absque dubio vulnus capiti eius infixisset, nisi ictus declinasset per sui dispositionem & bonitatem qui solet etiam indignis & ingratis benefacere, id vero Petrus zelo suo solito, & seruore fecit, etsi non secundum scientiam eo quod iniussus percuteret, contra Domini voluntatem, & quidem Sacerdos jam jam consecratus. Quia autem turba illa tartarea, inuadens Iesum truci vultu, minacibus oculis, animo crudeli, unguibus leonis vndique illum cingebat, & sceleratas iniiciebant manus, continere se Petrus non poterat, præ indignatione, quia irrueret in Christi succursum & percuteret; Et licet ea, quæ hic passus est Christus non ita aperte ex verbis Euangelistarum perspiciantur; subtiliter tamen colligere & elicere ea possumus ex illis Euangelistæ verbis, vbi ait, *Fecerunt in eum omnia, quæcumque voluerunt*, Et quid æstimare possit, quænam canes illi rapidi in agnum innoxium, machinati sint, si fecere, quidquid illis placuit.

Spiritus charitatis tuæ Domine, vrsit, haud dubie Petrum cupientem præseruare te ab immundis: sed an illa charitas diuina fuerit, an humana, nescio discernere, quia valde reconditos habet recessus & cryptas cor humanum; Ego interim laudo Petrum defendentem Magistrum suum, etsi Tu magister, officium pietatis recusaris illo tibi tempore impendi, sed & stimulat me Petri exemplum, vt zelum habeam honoris tui, eumque quando fas est etiam viribus corporeis demonstrarem.

§. 99. *Respondens autem Iesus ait eis; finite vsque huc. v. 51.*

Simon Petrus, qui animosiore constantia Domino adhærebat, & contra violentorum impetus, seruore sanctæ charitatis exarserat, in seruum Principis sacerdotum, vsus est gladio, & aurem viri ferocius agentis abscidit, sed hunc zelantis Apostoli pium motum progredi Dominus ultra non patiebatur, recondi gladium iubet, nec sinere vult, sese illa vice aduersus impios manu ferroque defendi, quia contra Sacramentum redemptionis nostræ erat, si, qui mori pro omnibus venerat, capi noller. Sed quid est illud, *vsque huc*? vti que non aliud, quam quod respondente Iesu ne percuteret, & ictu simul contingente, Dominus videns auriculam ab-

M

scindi,

sciendi, protinus miserus, malum voluit oblinere, & ad se læsum accessit ut sanaret, quod & fecit, tangendo. Vnde maior apparet istorum latronum cæcitas, qui sanantem miraculose vulnera inimicorum suorum, captiuarunt.

O Dulcissime! & amantissime agne! quam mitis es in hostes tuos, quam magnus es in obedientia patris, in omnibus voluntatem eius respiciens! Quam promptè te offers in victimam, pro me ingrato peccatore, & ego in minima occasione patientiæ, quomodo refugio calicem, quem mihi præbes! quam sum passionatus! quam turbulentus! mordeo, clamo, vulnero; fac me igitur mitem erga quoscunque & da verum erga te amorem & plenam resignationem in voluntatem tuam, ut finam omnia que emendare non possum, donec iudicaturus venias sæculum.

§. 100. *Es cum tetigisset auriculam eius sanauit eum. v. 51.*

Viden, quare dixerit Dominus. *Vsque huc*: nimirum ad se auriculam & læsum voluit adduci, ut tangendo miraculose sanaret. O incomprehensibilis mansuetudo! ô admiranda benignitas! ô humilitas ineffabilis! & Domini in ferocem inimicum suum amor! Quis iam ultra lachrymas colligere posset: tam ineffabilem Christi, erga impiè captiuam se, & inimicè tractantem, & dirè vincientem inimicum, attendens benignitatem? Quid dicam? nimis bonus es, bone IESV, non est iste mos hominum. Natura ipsa, docet se conseruare, defendere; & in defensione sua etiam occidere aggredientes, & occidere volentes. Tu autem eos non modo occidere non vis, sed & læsos sanare, & vitam eis felicem donare! Quid hoc ipsum beneficium humanam superat naturam: venerat seruus, ut comprehenderet IESVM; venerat, ut iusto mortem inferret, ipse nec hostem patitur est vulnerari, & vulneratum inimicum, ipse sanauit. Obstupescite homines.

§. 101. *Dixit autem IESVS ad eos qui venerunt ad se Principes Sacerdotum & Magistratus templi, & Seniores. v. 52.*

Ergo iuxta huius Euangelistæ sententiam, non solum cohors militum secuta est Iudam ad capiendum IESVM in horto, sed & ipsi principes aliqui Sacerdotum, & Magistratus templi, & Seniores, cum ministris eorum, ædentes desiderio perdendi Christum, stimulis inuidiæ & vindictæ dudum agitati, ut prospicerent, ne quæ fraus subesset in eius discipulo Iuda, aut negligentia & torpor in milite; & in casu aliquo improviso eundem anti-